

Cer

Alexandru Cristian

Stelele desenau forme pe cer
Duios îți îmbrățișau ființa.
La mine este ger
Te rog, aprinde candela speranței.

Încălzește muntele de gheață
Ce-mi strivește sufletul, uită-te
În ochii mei și nu spune nimic, o viață
Aștept ca tu să mă privești, dragoste

Să-mi dai este imposibil,
Măcar un ușor zâmbet
O privire lină, un gest
De-al tău mă face să uit

Că exist...de ce sunt?
În mine și în tine găsesc
Aspru plumb și regret gigantesc
Nu uita! sunt un om de rând.

Vino de departe, de pe malurile
Lacului ce cântă versuri nemuritoare
Din țara lui Eminescu și iubirile
Toate fă-le să le uit, mă doare

Că sunt neputincios, că nu pot scrie
Versuri mai bune...nu pot găsi cuvinte
Să descriu așteptarea ta, te rog...nebunie
Simt în mintea mea, pustiu plin de șoapte.

Nu ți-am văzut chipul, nu îți știu
Glasul, nu-ți cunosc ochii, nu te
Mângăi, nu pot să te sărut, nu știu
Nimic despre tine dar te simt
Că tu ești steaua ce desena pe cer
Forma ruptă a inimii mele.

Din Volumul Pietre si Inimi, publicat in anul 2015.